

Sygn. akt II AKa 389/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Małgorzata Janicz

Sędziowie SA - Ewa Jethon (spr.)

SA - Rafał Kaniok

Protokolant sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r.

sprawy:

S. S., urodz. (...) w W., syna M. i E..

oskarżonego z art. 13§1k.k. w zw. z art. 148§1k.k. w zb. z art. 157§1k.k. w zw. z art. 11§2k.k., art.280§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 września 2020 r. sygn. akt XII K 74/20

I. uchyla zaskarżony wobec oskarżonego S. S. wyrok w punkcie 3 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. S. w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że słowa - „działając w zamiarze bezpośrednim usiłował pozbawić życia” zastępuje słowami - „działając w zamiarze ewentualnym usiłował pozbawić życia”;

III. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przez Sądem Apelacyjnym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego wydatkami obciążając Skarb Państwa

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 389/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 września 2020 r. w sprawie o sygn. akt 74/20

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
--	--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
--	--	--

Lp.	Zarzut apelacji prokuratora	
	- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na przyjęciu, iż oskarżony S. S. działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną nie dokonał rozbojów na osobie F. B. (1) i K. Z., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań w/wym. pokrzywdzonych oraz J. S. prowadzi do przeciwnego wniosku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
---	--

Jako zasadny ocenić należało zarzut apelacji prokuratora, błędu w ustaleniach faktycznych,	
--	--

wywodzony z wadliwej oceny dowodów.

Niekwestionowanym faktem jest udział w zdarzeniu oskarżonego.

Z zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia, J. S., F. B. (2) i K. Z., jednoznacznie wynika, że sprawcy zdarzenia po agresywnej wymianie słownej z pokrzywdzonymi, których zaczepili, obaj ruszyli z ławki, na której siedzieli z J. S.. Obaj weszli za pokrzywdzonymi klatkę schodową. Po ich wejściu J. S. słyszała odgłosy awantury i krzyki (k.317 tom II).

Obaj pokrzywdzeni wskazywali na obecność obu sprawców w czasie czynu.

F. B., który został zaatakowany jako pierwszy, stwierdził: „Jestem pewny, że oskarżony był w czasie zdarzenia i że jest współwinny tego, że mnie bito” k.129 tom IV. Zeznał, że po tym, jak obaj mężczyźni weszli za nimi na klatkę schodową to zdążył odpowiedzieć, że są stąd „i nagle chyba ten sam mężczyzna, ten w czapce z daszkiem (K.) psiknął mi w twarz najprawdopodobniej gazem pieprzowym, po czym uderzył mnie pięścią w twarz, gdy upadłem kopnął mnie kilka razy...” k. 280 tom II. Natomiast K. Z., stwierdził, że usłyszał dźwięk takiego psiknięcia gazem i krzyk F. B. (2) „moje oczy”. Jak to usłyszał, to zaczął uciekać na górę (k. 296 tom II).

F. B. (2) zeznał: „Ponieważ mnie piekły oczy nie patrzyłem co się dzieje, ale słyszałem, że przy mnie stał jeden z napastników, a drugi pobiegł dalej. Domyśliłem się, że pobiegł za K.”. k.280 v tom II. Potwierdza to K. Z.: „w którymś momencie zatrzymał mnie oskarżony razem z bratem. W moją stronę poleciał

strumień żelu – gazu pieprzowego... Następnie od drugiej osoby, raczej nie spryskującej poszedł pniak. Zobaczyłem podeszwę buta... straciłem przytomność” k. 127v tom IV.

Zeznania pokrzywdzonych tworzą kompatybilną relację, z której wynika, że pokrzywdzeni atakowani byli przez współdziałających ze sobą dwóch napastników. Nie ulega wątpliwości, że osobami, które po uprzedniej słownej zaczepce pokrzywdzonych wbiegły za F. B. (2) i K. Z. na klatkę schodową byli M. K. (1) i S. S..

Świadkiem pierwszej fazy zajścia przed budynkiem była towarzysząca M. K. (1) i S. S. J. S., która po zdarzeniu weszła na klatkę schodową, gdzie zastała pobitych pokrzywdzonych w obecności oskarżonego i jego brata.

Z zeznań J. S. złożonych w dniu 11 maja 2019 r. wynika przecież, że gdy po odgłosach dochodzących z klatki schodowej weszła do budynku, w końcu korytarza, gdzie są schody na dół zobaczyła „jednego z tych mężczyzn, leżącego na schodach, obok niego klęczał M., za nim stał jego brat, a jeszcze za nim leżał drugi z mężczyzn. Obaj mężczyźni leżeli już we krwi, jeden miał zakrwawioną twarz, chyba rozbitą wargę, drugi chyba łuk brwiowy, mieli krew na twarzy” k. 317 tom II. Przedstawione zeznania naocznych świadków wskazują, że stan pokrzywdzonych będący skutkiem ich pobicia powstał w czasie obecności w zdarzeniu obu braci |M. K. (1) i S. S..

Odnosnie zaś okoliczności zaboru przedmiotów pokrzywdzonym, z wyjątkiem zabranych już po odejściu oskarżonego, należy stwierdzić, że

F. Z., stwierdził kradzież swojego zegarka i plecaka z zawartością, a tych nie dokonał zaboru już po zdarzeniu M. K.. Przedmioty te nie zostały F. B. (2) zwrócone, nie zostały też odnalezione, ani przy M. K. (1), ani w mieszkaniu jego babki, poza power bankiem i kablem USB. Nadto z zeznań świadków wynika, że S. S. po zdarzeniu uciekł z miejsca zdarzenia, co zdenerwowało M. K. (1), który kazał mu wracać. Koresponduje to z tym, co zeznał K. Z., że w trakcie zdarzenia M. K. (1) „przyznał, że jego brat zabrał rzeczy F.”.

Przytoczone dowody wskazują na trafność zarzutu prokuratora kwestionującego ich ocenę i jej implikacje w postaci błędu w ustaleniach faktycznych.

Słuszne także prokurator wywodzi odpowiedzialność oskarżonego S. S. ze współsprawstwa.

Istota współsprawstwa sprowadza się do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia i objęcia świadomości realizacji całości określonego czynu, w ramach przyjętego podziału ról. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami w ramach wspólnego porozumienia (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2006 r. V KK 391/05 OSNwSK 2006/1/1289) Co istotne, decydujące o owym celu i podziale ról porozumienie nie wymaga żadnej szczególnej formy, co oznacza, że może być ono nawet dorozumiane, czyli nastąpić per facta concludentia. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania

czynu zabronionego i zdawać sobie sprawę, że podejmowane czynności składają się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Przepięcne porozumienie może być zawarte zarówno przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, jak i w trakcie wykonywania go, a najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych.

W realiach przedmiotowej sprawy należało uznać działanie oskarżonego jako kompatybilne z działaniem jego brata M. K. (1). Pokrzywdzeni relacjonując poszczególne zachowania sprawców, dostrzeżone, wobec spryskania im oczu gazem i zasłaniania twarzy, zachowali wrażenie współdziałania obu mężczyzn.

Zeznanie J. S. - osoby niezaangażowanej po żadnej ze stron, choć znajomej sprawców, także potwierdza relacje pokrzywdzonych, w zakresie, w którym uczestniczyła w zdarzeniu.

W świetle przedstawionej analizy dowodów nie sposób podzielić ich oceny dokonanej przez Sąd I instancji.

Wniosek

- o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Zasadność zarzutu skutkować musiała także uwzględnieniem

wniosku apelacyjnego z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k.		
Lp.	Zarzut apelacji obrońcy	
	<p>1. obrazy art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenia treści uzasadnienia w sposób nie dający możliwości pełnego prześledzenia procesu, w jaki sąd dokonywał przyjętych ustaleń faktycznych, będących podstawą orzeczenia stwierdzającego, że oskarżony działając w zamiarze bezpośrednim, usiłowania pozbawienia życia obu pokrzywdzonych tj. M. B. i C. W..</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że zebrany materiał dowodowy pozwalał na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony działał w bezpośrednim zamiarze usiłowania pozbawienia życia obu pokrzywdzonych tj. M. B. i C. W., podczas gdy prawidłowe ustalenia, poczynione zgodnie z zasadami rzetelnie prowadzonego postępowania i obowiązujących reguł odnoszących się do dokonywania ustaleń faktycznych w oparciu wiedzę i zasady logicznego rozumowania, przy uwzględnieniu oraz poszanowaniu wypracowanej linii orzeczniczej, pozwalały jedynie na uznanie, że działanie oskarżonego w stosunku do obu pokrzywdzonych wyczerpywało znamiona czynów zakwalifikowanych z art. 157 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Jako trafną należy ocenić tę część zarzutu i użytej na jego poparcie argumentacji, która kwestionuje ustalenie działania oskarżonego w zamiarze		

bezpośrednim. Prawidłowa bowiem ocena dowodów wskazuje, że działał on w zamiarze ewentualnym.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie w zakresie, w którym kwestionuje świadomość oskarżonego w chwili czynu w zakresie skutków jego działania.

Szeroka argumentacja użyta na poparcie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w istocie usiłuje podważyć wnioski obu opinii biegłych psychiatrów i psychologa, zmierzając do wykazania nieświadomości skutków zadania pokrzywdzonym ciosów maczetą.

Wybiórczość, z jaką skarżący odnosi się materiału dowodowego pozbawia jego argumentację waloru kompleksowości a przez to przekonywalności.

W taki też sposób odnosi się do wyjaśnień oskarżonego budując koncepcję działania oskarżonego pod wpływem doznań psychotycznych, którą wywodzi z czwartych z kolei wyjaśnień złożonych przez oskarżonego - już na rozprawie.

Tymczasem z dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wyjaśnień oskarżonego jasno wynika, że Sąd meriti dał im wiarę jedynie w zakresie potwierdzenia udziału w zdarzeniu, w zakresie pokrywającym się z zeznaniami pokrzywdzonych i innych dowodów, w tym głównie nagrań z monitoringu i opinii biegłego medyka sądowego i dokumentacji lekarskiej. Trafnie uznał, że oskarżony był w pełni świadomy swoich czynów, ponieważ pamiętał liczbę pokrzywdzonych, kolejność ataku na nich a także przybliżoną ilość zadawanych

ciosów, jak też opisał użyte narzędzie w postaci maczety stanowiącej jego własność. (str. 16, 26 uzasadnienia). Zauważyć trzeba, że tej treści zeznania oskarżony złożył w toku pierwszego przesłuchania w dniu 25 sierpnia 2019 r.

Słusznie natomiast Sąd odrzucił prezentowaną przez oskarżonego sferę motywacyjną działania. Skarżący podejmując polemikę w tym zakresie nie dostrzega, że oskarżony trzykrotnie składając wyjaśnienia odmiennie prezentował kwestię motywów swojego działania. Po raz pierwszy stwierdził, że na pewno miał powód do podjęcia opisanych i niekwestionowanych działań wobec pokrzywdzonych, w dniu następnym stwierdził, że tamtego wieczoru, wydaje się, nic nie zażywał, zaś w tygodniu zażywał marihuanę, zaś motywy dotyczące działania w celu odpędzenia demonów pojawiły się w jego wyjaśnieniach już w toku wyjaśnień złożonych na rozprawie. Ta niekonsekwencja została też dostrzeżona przez biegłych (k. 526).

Słusznie więc sfera motywacyjna wyjaśnień oskarżonego skutkowałą odmową co do jego wiarygodności, ocenę zamiaru sprawcy Sąd oparł w zasadniczej mierze na elementach strony przedmiotowej czynu. Biegli psychiatrzy i psycholog w zakresie oceny poczytalności S. S., rozważali natomiast także twierdzenia oskarżonego o zażyciu w dniu zdarzenia narkotyków i odnieśli się do deklarowanego przez oskarżonego działania motywowanego doznaniem psychotycznym. Stwierdzili jednak przy tym, że materiał dowodowy, ani wywiad, nie wskazują na obecność doznań psychotycznych. Stwierdzili także symulowanie objawów

psychopatologicznych, określając, że S. S. czynił to w sposób infantylny, zaś prezentowane objawy nie układały się w żaden spójny obraz kliniczny i nie korespondowały z całością jego funkcjonowania podczas pobytu na oddziale (k.234 tom V i 526 tom III). Jednakowoż biegli rozważając także wcześniejsze zażycie narkotyków i ekspozycję na intoksykacyjne objawy psychotycznych - także wykluczyli uznanie tego stanu jako czynnika modulującego dyspozycję jego poczytalności (k.526 tom III). Biegli stwierdzili u oskarżonego uzależnienie mieszane. Stwierdzili, że oskarżony wprawiając się w taki stan z całą pewnością byłby w stanie przewidzieć możliwe konsekwencje takiego zachowania. Jak też, że zdawał sobie sprawę, jakie konsekwencje może przynieść opisane w zarzutach posługiwanie się maczetą.

Na akceptację zatem zasługują poczynione w tej mierze rozważania Sądu I instancji zawarte na str. 25-28 uzasadnienia.

Zarzut odnoszący się do nietrafności ustalenia strony podmiotowej słuszny jest jedynie o tyle, że oskarżony, w ocenie Sądu Apelacyjnego, działał w zamiarze ewentualnym a nie bezpośrednim.

Z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń w zakresie stanu faktycznego wynika, że S. S. nie znał pokrzywdzonych. Do zdarzenia doszło, gdy pokrzywdzeni po spotkaniu, w trakcie którego spożywali alkohol, wracali około godziny 1.00 w nocy i gdy stali na chodniku naprzeciwko budynku, w którym mieszkał oskarżony, ten zszedł na dół i ubrany jedynie w dolną część garderoby (zważyć

należy, że była już noc a kolega, który u niego nocował spał). Oskarżony podbiegł najpierw do M. B. i uderzył go maczetą w okolice brzucha, po czym pokrzywdzony upadł. Następnie pobiegł do C. W. i zadał mu w ciosy okolice obu barków. Pokrzywdzony upadł a oskarżony skierował się w stronę M. B.. Zadał mu z kolei ciosy w okolice barków w wyniku czego ten upadł na chodnik. Gdy pokrzywdzony leżał na plecach uderzał w niego maczetą „na oślep” a pokrzywdzony starał się zakrywać głowę, twarz i klatkę piersiową rękami. Zadane ciosy spowodowały u M. B. liczne obrażenia w tym ranę ciętą okolicy bocznej ramienia kończyny górnej prawej z uszkodzeniem mięśnia trójgłowego ramienia, ranę cięto-rąbaną okolicy nadgarstka po stronie łokciowej kończyny lewej ze złamaniem kości łokciowej, brak ruchomości palców IV i V ręki lewej, ranę ciętą okolicy uda prawego z uszkodzeniem mięśnia czworogłowego. Natomiast u C. W. - w postaci rany tłuczonej barku prawego i lewego z częściowym uszkodzeniem mięśnia, odłamania brzegu tylnego wyrostka barkowego łopatki lewej.

Sposób zadawania ciosów 50 cm maczetą w okolice głównie górnych partii ciała, powodujących obrażenia kończyn i tułowia, w wyniku kilkunastu ciosów zadanych z siłą od średniej do znacznej, słusznie uznano za dające podstawy do przyjęcia winy umyślnej spowodowania śmierci pokrzywdzonych. Słusznie odwołał się Sąd do faktu, że oskarżony pamiętał liczbę pokrzywdzonych, kolejność ataku a także w przybliżeniu ilość zadanych im ciosów. Określił narzędzie, którym była przyniesiona przez niego z mieszkania maczeta.

Taki sposób działania uprawniał Sąd do przyjęcia, że oskarżony miał świadomość możliwości spowodowania w wyniku zadania ciosów maczetą następstw w postaci śmierci.

Niesłusznie usiłuje skarżący umniejszyć wagę czynu wynikającą z cech użytego narzędzia, wskazując, że maczeta została użyta wobec przypadkowych osób (str.9 apelacji). Maczeta o długości 50 cm była wszak własnością oskarżonego, znał jej cechy, to z nią wyszedł z mieszkania na piętrze, przemieścił się na miejsce zdarzenia i zadał nim kilkanaście ciosów ze średnią i znaczną siłą w górne zwłaszcza partie ciała pokrzywdzonych powodując liczne obrażenia. Nie sposób zakwestionować, jak oczekuje obrońca, twierdzenia sądu, że jeden cios maczetą mógł skutkować zgonem, bo to fakt notoryjny, zaś oskarżony zadawał ciosy szybko i „na oślep”, w tym w kierunku głowy i szyi (str. 28 uzasadnienia). Charakter obrażeń doznanych w obrębie rąk, którymi pokrzywdzeni się zasłaniaли nie pozwala kwestionować, jak wywodzi obrońca, że zasłanianie to miało wpływ na inne dalej idące skutki w postaci zgonu. Taki sposób działania wskazuje, że oskarżony godził się na obiektywnie możliwy w tych realiach skutek zgonu, godzonych maczetą pokrzywdzonych. Po zdarzeniu uciekł i pozostawił pokrzywdzonych w stanie, do którego ich doprowadził.

Taki stan odpowiada znamionom winy umyślnej w postaci zamiaru ewentualnego.

Przytoczone szeroko przez obrońcę argumenty dotyczące sfery motywacyjnej sprawy uzasadniają

przyjęcie przez Sąd odwoławczy działania oskarżonego w zamiarze ewentualnym.

Zmiana opisu czynu, także w połączeniu z zarzutem rażąco niewspółmiernie surowej kary, nie mogła spowodować, żeby mógł zostać uwzględniony.

Sąd Okręgowy rozważył i we właściwym wymiarze uwzględnił wszystkie okoliczności, które wpłynęły na ukształtowanie wymiaru kary, co odzwierciedlił w uzasadnieniu na str. 42-45. Wymierzenie kar 12 i 10 lat pozbawienia wolności, gdzie górna granica sankcji oznacza dożywotnie pozbawienie wolności, nie może być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe. Uwzględniają zarówno formę stadialną czynu, fakt wielokrotnych przepraszin pokrzywdzonych, ale i z drugiej strony, rozmiar następstw czynu, sposób działania określający społeczną szkodliwość czynu, jak i uprzednią karalność oskarżonego. Forma zamiaru przyjętego przez Sąd Apelacyjny w ramach winy umyślnej, w przypadku tak ukształtowanej kary, bliższej dolnemu progowi ustawowego zagrożenia, nie mogła skutkować dalszym, postulowanym przez obrońcę, jej obniżeniem. Także kara łączna wymierzona zgodnie z zasadą pełnej absorpcji nie może być uznana za nadmiernie surową, zważywszy, że penalizuje działania na szkodę dwóch osób.

Jako trafne ocenić także należało rozstrzygnięcie wydane w oparciu o art. 46 §2 k.k., z uwagi na skutki działania oskarżonego.

Kara orzeczona przez Sąd I instancji, spełni rolę zarówno w zakresie indywidualnego

<p>wychowania sprawcy, ale także zapobiegawczym, zwłaszcza, że orzeczono jej wykonanie w systemie terapeutycznym.</p> <p>Odnosząc się zaś do argumentu obrońcy o zbyt odległej dla oskarżonego perspektywie czasowej, by kara przyniosła oczekiwany skutek, należy stwierdzić, że to od postępów resocjalizacji zależał będzie okres, jaki S. S. spędzi w warunkach izolacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że działanie oskarżonego w odniesieniu do obu pokrzywdzonych wyczerpało znamiona czynu opisanego w art. 157§1 k.k. i wymierzenie mu kary z uwzględnieniem dyrektyw zawartych w art. 53 k.k.</p> <p>- o złagodzenie kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Nie uwzględniono zarzutu obrońcy w postulowanym zakresie - ustalenia, że oskarżony obejmował świadomością jedynie nastąpienie skutków określonych w art.157 k.k. Prawdłowo ustalił Sąd Okręgowy, że zarówno rodzaj narzędzia – 50 cm maczety, którą sprawca przyniósł na miejsce zdarzenia i od razu przystąpił do zadawania nią ciosów, jak i sposób zadawania ciosów, w sposób szybki, na oślep, głównie w górne partie ciała, z siłą od średniej do znacznej, pozwoliło na ustalenie, że oskarżony zdawał sobie sprawę ze skutku śmiertelnego, jaki może nastąpić poprzez taki sposób działania i godził się na niego.</p>		

Sąd Apelacyjny nie podzielił zapatrywania Sądu Okręgowego, że oskarżony do tego skutku zmierzał. Jednak skutek przy ten był dla sprawy obojętny. Taka forma nastawienia psychicznego, wynikająca ze sposobu działania, okoliczności czynu i cech psychicznych sprawy, w połączeniu z przytoczoną przez Sąd meriti okolicznością ucieczki i pozostawienia pokrzywdzonych na miejscu zdarzenia, odpowiada znamionom zamiaru ewentualnego.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W zakresie skazania za czyny z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. orzeczone w punkcie 1,2,4 i 5 wyroku.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>Nieuwzględnienie zarzutu obrońcy w postulowanym zakresie spowodowania ustalenia, że oskarżony obejmował świadomością jedynie nastąpienie skutków</p>	

określonych w art.157 k.k. Prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, że zarówno rodzaj narzędzia – 50 cm maczety, którą sprawca przyniósł na miejsce zdarzenia i od razu przystąpił do zadawania nią ciosów, jak i sposób zadawania ciosów, w sposób szybki, na oślep, głównie w górne partie ciała z siłą od średnie do znacznej, pozwoliło na ustalenie, że oskarżony zdawał sobie sprawę ze skutku śmiertelnego, jaki może nastąpić poprzez taki sposób działania i godził się na niego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zapatrywania Sądu Okręgowego, że oskarżony do tego skutku zmierzał. Jednak skutek przy ten, jak wskazują okoliczności, był dla sprawcy obojętny. Taka forma nastawienia, w połączeniu z przytoczoną przez Sąd meriti okolicznością ucieczki i pozostawienia poranionych pokrzywdzonych na miejscu zdarzenia, odpowiada nastawieniu psychicznemu, które z kolei odpowiada znamionom zamiaru ewentualnego.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.3.1 1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zmiana opisu czynu z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k. poprzez przyjęcie działania w zamiarze ewentualnym.

Zwięźle o powodach zmiany.

Nastawienie sprawcy wywiedzione z okoliczności czynu i jego cech psychicznych pozwalała na uznanie, że oskarżony zdawał sobie sprawę, że podjęte wobec pokrzywdzonych działania mogą doprowadzić do skutku śmiertelnego i godził się na niego, lecz nie zmierzał, jak przyjął Sąd Okręgowy, do tego skutku w sposób realizujący znamiona zamiaru bezpośredniego.

Zarówno rodzaj narzędzia – 50 cm maczety, którą sprawca przyniósł na miejsce zdarzenia ze swojego usytuowanego na piętrze mieszkania i od razu przystąpił do zadawania nią ciosów pokrzywdzonym, jak i sposób zadawania ciosów, w sposób szybki, na oślep, głównie w górne partie ciała z siłą od średniej do znacznej, powodujące rany cięte i rąbane uszkadzające różne struktury ciała, pozwoliło na ustalenie, że oskarżony zdawał sobie sprawę ze skutku śmiertelnego, jaki może nastąpić poprzez taki sposób działania i godził się na

nego. Sąd Apelacyjny nie podzielił zapatrywania Sądu Okręgowego, że oskarżony do tego skutku zmierza, jako celu podjętych działań. Jednak skutek przy ten był dla sprawy obojętny. Taka forma nastawienia, w połączeniu z przytoczoną przez Sąd meriti okolicznością ucieczki i pozostawienia pokrzywdzonych na miejscu zdarzenia, odpowiada nastawieniu psychicznemu, które z kolei odpowiada znamionom zamiaru ewentualnego.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		

5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<p>W zakresie dotyczącym zarzutu rozboju wobec K. Z. i F. B. (2).</p> <p>Uznanie zasadności zarzutu prokuratora co do prawidłowości oceny materiału dowodowego i dokonanych ustaleń powoduje, że zachodzi bardzo duże prawdopodobieństwo skazania oskarżonego S. S.. Zgodnie z treścią art. 454§1 k.p.k. Sąd odwoławczy, wobec potwierdzenia słuszności zarzutu i uznania, że skazany dopuścił się przestępstwa w ramach zarzuconych mu czynów, nie może uprzednio uniewinnionego oskarżonego skazać.</p> <p>Z tego względu niezbędnym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p><u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u></p>		
<p>Ponownie rozpoznając sprawę sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie a następnie dokona oceny dowodów zgodnie z kryteriami art.7 k.p.k., uwzględniając zapatrywania przedstawione w części odnoszącej się do oceny zarzutu prokuratora. Następnie dokona ustaleń faktycznych i właściwej subsumpcji, w zależności od ustalonych elementów, które składają się na zarzucone czyny.</p>		

5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	IV V	VI. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 738 złotych, w tym 23% VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przez Sądem Apelacyjnym; VII. Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego wydatkami obciążając Skarb Państwa, z uwagi na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności i sytuację materialną oskarżonego.

7. PODPIS
Ewa Jethon Małgorzata Janicz Rafał Kaniok

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 1,2,	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w części	
# w części	#	<u>co do winy</u>
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratora
Rozstrzygnięcie, brak albo	Punkt 3 wyroku

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana